

R O Z H O D N U T I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako Disciplinárny súd Slovenskej republiky – odvolací senát, zložený z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudcov JUDr. Miloslavy Čutkovej, JUDr. Mariána Jarábka, JUDr. Ladislava Mejstríka a JUDr. Ladislava Tomčovčíka, v disciplinárnej veci **N. E.**, nar. X. – sudkyne Krajského súdu v R., pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. júna 2010, prejednal **o d v o l a n i a** sudkyne N. E. a predsedníčky Krajského súdu v R. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Ds 9/2008-218 z 8. júla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov odvolania sudkyne N. E. a predsedníčky Krajského súdu v R. z a m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky, č. k. 1 Ds 9/2008-218 z 8. júla 2009 bola N. E. – sudkyňa Krajského súdu v R. (ďalej len sudkyňa) uznaná vinnou zo závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o sudcoch a prísediacich), ktorého sa dopustila tým, že:

1./ v pridelenej veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co 165/2005 neumožnila na pojednávaní 14. júna 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania,

2./ v pridelenjej veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co 262/2006 opätovne neumožnila na pojednávaní 11. októbra 2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania.

Sudkyňa podľa rozhodnutia prvostupňového súdu porušila povinnosť opísaným konaním sudcu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 písm. e/ a ods. 4 Zákona o sudcoch a príseďiacich dbať svojim správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná a vykonávať svoje povinnosti svedomito. Sudkyňi bolo uložené podľa § 117 ods. 5 písm. a/ Zákona o sudcoch a príseďiacich disciplinárne opatrenie – preloženie sudkyne na súd nižšieho stupňa.

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 8. júla 2009 vyplýva, že po vyhlásení rozhodnutia, jeho odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku sa predsedníčka Krajského súdu v R. (ďalej len navrhovateľka) k opravným prostriedkom nevyjadrila, obhajca sudkyne podal odvolanie, ktoré odôvodnil nasledovne:

„Po vyhlásenom rozhodnutí disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatujem, že rozhodnutie postráda vysvetlenie, prečo skutok bol kvalifikovaný ako závažné disciplinárne previnenie, pretože zo zákona, ktorým je tento senát viazaný, jednoznačne vyplýva, že podľa § 116 ods. 3 písm. b/ je závažným disciplinárnym previnením spáchanie závažného disciplinárneho previnenia napriek tomu, že už mu bolo za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie. Toto flagrantné porušenie zákona ma vedie k tomu, že vznášam námietku zaujatosti celého disciplinárneho senátu, pretože sa pokračuje v tom, čo bolo začaté návrhom na začatie disciplinárneho konania. Senát nesporne odborne zdatný a s poukazom na rozhodnutia, v ktorých predseda senátu rozhodoval, nemohol pri dodržaní nezávislosti a nestrannosti urobiť výrok, že moja mandantka sa dopustila závažného disciplinárneho previnenia. To, že sa nedopustila ani konania, ktoré by naplňovalo skutkovú podstatu § 116 ods. 1 písm. a/, samozrejme podrobnejšie odôvodním v písomne podanom odvolaní, avšak postrádam, v čom moja klientka úmyselne, t. j. zavinene, porušila povinnosť sudcu, čo malo za následok také správanie sudkyne, ktoré vzbudilo oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania a o úsilí ukončiť súdne konanie spravodlivo a bez zbytočných prierahov. Objektívnu stránku disciplinárneho previnenia v stručnom odôvodnení vyhláseného rozhodnutia postrádam a som presvedčený, že ani v návrhu, ani vo vykonanom dokazovaní sa takéto zavinené konanie nikdy nestalo, a keďže nie je naplnená objektívna stránka disciplinárneho previnenia podľa § 116

ods. 1 písm. a/, vidím nezákonné rozhodnutie iba v tom, že bolo vyhlásené senátom, ktorý nie je nestranný a nezaujatý.“

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní ďalej vyplýva, že sudkyňa sa pridrižiava návrhu svojho obhajcu a podáva odvolanie.

Dňa 7. októbra 2009 bolo Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky doručené písomné odôvodnenie odvolania sudkyne prostredníctvom jej obhajcu zo dňa 14. júla 2009 a doplnenie dôvodov odvolania z 30. septembra 2009.

V odôvodnení odvolania sudkyne zo 14. júla 2009 je uvedené nasledovné:

„Dňa 15. 7. 2008 bol na Najvyššom súde SR podaný návrh na začatie disciplinárneho konania, ktorý v záhlaví má uvedené ustanovenie § 120 ods. 2 písm. a zákona č. 385/2002 Z. z. Dovolím si pripomenúť, že obsah citovaného ustanovenia znie: Návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať **minister**. Návrh však podpísala sudkyňa JUDr. A. I., predsedníčka Krajského súdu v R.. Ide o omyl, keď v záhlaví podania je citovaný minister a podľa podpisu malo byť uvedené ustanovenie § 120 ods. 2 písm. d citovaného zákona. Alebo snád' ide o pisársku chybu?

Ak však pripomenieme, že JUDr. I. je dlhodobou sudkyňou na trestnom úseku a ak ja a aj právny zástupca uznáme odborné kvality v trestnom práve navrhovateľky, ktorá podpísala návrh na disciplinárne konanie, tak prehlasujeme s plnou vážnosťou, že obsah tohto nezákonného podania nepísala predsedníčka Krajského súdu v R. JUDr. I.. Nemienime sa rozširovať o tom, že sama priznala, že to podať musí a že to je proti jej vôli.

Sme však právnici a v tomto konaní všetci sudcovia (obhajca bývalý) a preto sa mienime zaoberať **po 1.** zistením skutočného stavu veci.

Je nepravdou, že JUDr. E. neumožnila na pojednávaní 14. 6. 2007 vyhotoviť zvukový záznam.

Nie je pravdou, že 11. 10. 2007 v inej veci pokračovala a opätovne neumožnila vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania.

Je totiž takmer bez pochybnosti zistené, že **pred začatím pojednávania**, pred otvorením pojednávania povedala **„zatiaľ nie!“**

Ani jeden zo „sťažovateľov“ po otvorení pojednávania už o povolenie natáčať nežiadal, ani nevieme, či následne nenatáčal priebeh pojednávania. Správanie sa N. I. na pojednávaní,

po písomných podaniach a vo všetkých súvislostiach ma oprávňuje tvrdiť, že priebeh pojednávania si natočil.

Nie je pravdou, že som natáčanie pojednávania **zmarila**.

To, že som mala právomoc o priebehu pojednávania rozhodovať, zrejme nie je vôbec sporným. Zrejším je aj to, že viem ako predsedníčka senátu aj priebeh pred otvorením pojednávania.

Právomoc sudcu v zmysle § 116 ods. 2 Osp a povinnosť sudcu vyplývajúca z ustanovenia § 117 Osp má za následok, že **podľa § 29a zák. č. 385/2000 Z. z.** za rozhodovanie nemožno sudcu, ani prísediaceho stíhať a to ani po zániku ich funkcie!

V tomto štádiu považujem za potrebné pripomenúť, že existujú judikáty, ktoré obdobné rozhodnutia sudcu jednoznačne považujú za rozhodnutia, za ktoré sudca nemôže byť postihovaný alebo inak povedané, že rozhodnutie sudcu v pojednávacej miestnosti, kde má vec odpojednávať, o nedovolení vykonať zvykový záznam, nie je disciplinárnym **priestupkom**. Mimochodom, takéto stanovisko v minulosti zaujal aj senát, ktorému predsedal terajší predseda JUDr. A. U..

Nenašli sme však stanoviská, ktoré ochraňujú osobný prejav iných, než toho, kto má právo urobiť si zvukový záznam z priebehu pojednávania.

Nenašli sme stanovisko, že by právo na informovanosť malo byť nadradeným nad právom účastníkov, ktoré zabezpečuje ustanovenie § 44 ods. 1 Osp. Inak povedané, že pre účel informovanosti „nepostačujú“ výpisy zo spisu vrátane zápisnice o pojednávaní!

Nemá sudca povinnosť chrániť osobné prejavy účastníkov konania? Ak totiž sťažovateľ chcel urobiť zvukový záznam z pojednávania, nemal mať súhlas účastníka – protistrany, či advokáta a prečo nie aj súhlas sudcu, aby jeho osobný prejav, ktorým hlas nepochybne je, mohol iný oprávnený mať a mal možnosť rozširovať?

Nemal sudca povinnosť (nie v tomto prípade) zabrániť k nahrávke, ak by mal byť vypočutý svedok, ktorému mohol účastník „svoju výpoveď“ prehrať atď. atď.

Akceptujeme rozhodnutia Ústavného súdu SR a dokonca preukázateľne nikdy toto právo nespochybňovala, ani nijaký úkon na zmarenie tohto práva za 35 rokov neurobila.

Svedčí o tom aj taká skutočnosť, ktorá sama o sebe svedčí tomu, že účastník si vždy reálne a dokonca, keď si nechal veci v pojednávacke cez poradu, mohol natočiť aj priebeh porady senátu. Určite sudca, ktorý nechce, aby sa urobil zvukový záznam, nedovolí, aby si stránka nechala počas porady senátu tašku v pojednávacej miestnosti (alebo je to inak?).

Zaujímal sa niekto o to, že právo na informáciu je uplatniteľné aj na pojednávaní, kde sa oznamujú osobné údaje svedkov účastníkov, poškodených, či zúčastnených? Tým chceme

naznačiť, že právo, ktoré je zabezpečené Ústavou SR a možno aj medzinárodnými dohodami, nie je právom absolútnym a nikdy nesmie byť presadzované na úkor práv iných. Ved' z rozhodnutia vyplýva, že sudca už neriadi pojednávanie, už nerobí opatrenia, aby splnil to, čo od neho čaká zákon, ale akceptuje bez výnimky a výhrady právo vykonať nahrávku hlasov sudcu, prísediacich, protistrany, aby tieto **mohol zneužiť**.

To nemôže byť myslené vážne.

Teda skutky uvedené v návrhu „vykazujú to, že ide o pokračovanie“. Teda o jeden skutok, ktorý by mal napĺňať skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia **podľa § 116** zákona o sudcoch.

Disciplinárnym previnením je:

- a) **zavinené** nesplnenie alebo porušenie povinnosti sudcu. Určite nie je povinnosťou sudcu (možno podľa § 5 Osp), aby pri uplatňovaní práva a povinnosti podľa § 116, § 117 Osp musel poučovať účastníka, že po tom, čo pred začatím pojednávania pozastavil činnosť na vykonanie záznamu, aby po začatí pojednávania už mohol záznam urobiť, alebo by po zákaze robiť záznam, požiadal senát, aby o jeho žiadosti rozhodol.

Teda, aby išlo o disciplinárne previnenie, musela by sudkyňa mať priamy alebo eventuálny úmysel poškodiť ústavné právo dvoch účastníkov konania, ktorí žiaľ boli v merite veci neúspešnými a ktorí aj pri využití všetkých právnych krokov sa svojho domnelého práva nedomohli.

Je absurdným domnievať sa, že sudkyňa N. A. a N. I. zámerne chcela zabrániť uplatniť si ich ústavné právo (stále sme presvedčení, že N. I. si priebeh pojednávania nahrával!).

Disciplinárnym previnením okrem zavineného konania podľa § 116 ods. 1 písm. b správanie, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní, o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania a o úsilí ukončiť súdne konania spravodlivo a bez zbytočných priet'ahov (písmená c, d, e sú v tomto konaní nepríslušné).

Výsledkom správania sa sudcu, v tomto prípade senátu, prípadne pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti, je vždy zásadne a takmer bez výhrady rozhodnutie ako také. Ved' ak by „vyhrali sťažovatelia“, tak neuplatnené ústavné právo by hmotnoprávne nebolo porušené!

Rozhodnutie nevzbudilo pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti, ved' všetky využité riadne a mimoriadne opravné prostriedky boli **odmietnuté**.

Rozsudky boli vždy vecne a právne správne, a teda iba preto sa sťažovatelia domáhajú preukázania porušenia ich ústavných práv, aby tak „docielili“ spochybnenie už inak nezmeniteľného rozhodnutia.

To, že disciplinárny súd v odôvodnení ani slovom nespomenul, či a v čom sú splnené podmienky § 116 ods. 1 písm. a, b zákona o sudcoch, je nám jasné a obhajca to vyjadril vo vznesenej námietke zaujatosti voči senátu.

Námietka zaujatosti bola výsledkom alebo dôsledkom toho, že predseda senátu po opakovaných námietkach o tom, že **závažným** disciplinárnym previnením je iba:

- b) konanie uvedené v odseku 1 (nesplnené pre obligatórne podmienky). Ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné priťažujúce okolnosti, je škodlivosť zvýšená alebo by išlo o svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku. Ak týmto rozhodnutím konanie sudcu spôsobí značnú škodu (?) alebo závažný následok (?). Všetky odvolania, sťažnosti a podnety boli zamietnuté! O čo tu prosím ide?

Navrhovateľ minister a návrh podpisujúca predsedníčka Krajského súdu v R. ma navrhla zbaviť funkcie sudcu po 35 rokoch bez akéhokoľvek náznaku na nezákonné rozhodnutie, pretože (aj keby sa tak stalo) v dvoch prípadoch nebolo v určitom štádiu konania povolené urobiť zvukový záznam hlasov senátu a účastníkov konania, malo byť **odvolanie z funkcie sudcu.**

Takto „nezmyselná, nezákonná a účelovo nadsadená“ kvalifikácia mala logické dôvody. Iba po takomto označení disciplinárneho previnenia mohlo dôjsť k **okamžitému** pozastaveniu výkonu funkcie predsedníčky senátu, ktorá má v rámci senátu 6Co pridelené veci dotýkajúce sa ministra. Iba tak mohla byť pozastavená jej právomoc „nevyhovieť“ žalobám pána ministra.

O účelovosti postupu nepriamo, avšak presvedčivo svedčí aj tajné hlasovanie súdnej rady. Ak sa totiž zdržala absolútna väčšina sudcov, tak je absolútne jasné, že sa od „problému“ dištancovali, avšak nemali občiansku a ani odbornú sudcovskú česť dať najavo, že s postupom ministra nesúhlasia. Tento fenomén ovplyvňuje aj rozhodnutie disciplinárneho senátu a úprimne sa obávam, že bude existovať aj vo vzťahu k sudcom odvolacieho disciplinárneho senátu Najvyššieho súdu SR. Konštrukcie a konkrétne dôvody uvádzať nemôžeme, pretože opäť hrozí útok a možné súdne prípadne disciplinárne pokračovanie. Pre účel disciplinárneho konania zostalo zo strany navrhovateľa avšak nepochopiteľne nedotknuté odôvodnenie v tom zmysle, prečo išlo o závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. b, prípadne f, ods. 3 písm. a zákona o sudcoch!

Napriek upozorneniu obhajobou sa nedostalo k odôvodneniu, či povaha porušenia povinnosti, spôsob konania, miera zavinenia, opakovanie alebo iné priťažujúce okolnosti zvyšujú škodlivosť konania alebo či ide o závažné disciplinárne previnenie aj napriek tomu, že už bolo sudkyňi v minulosti za závažné disciplinárne previnenie uložené disciplinárne opatrenie.

Takto nemôže postupovať odborne zdatný a nezávislý senát. Takto postupuje „vazal“, ktorý nemá dost' sily a vôle označiť celú trápnu snahu odstaviť od rozhodovania sudcu, ktorý nemieni nezákonne potvrdzovať rozhodnutia, v ktorých by mal byť úspešným minister. Rozhodnutie senátu je takpovediac alibistické. Ak som sa podľa výroku o vine dopustila obzvlášť závažného previnenia a ak návrh akceptovali taký, aký bol, tak mali akceptovať aj sankciu.

Uloženie preradenia sudkyne na okresný súd je v konkrétnom prípade odchádzajúcej sudkyne do dôchodku, sankciou „o ničom“.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že skutok, za ktorý som bola uznaná vinnou, nie je obzvlášť závažným disciplinárnym konaním, a pretože nie je **naplnená skutková podstata** ani disciplinárneho previnenia v zmysle § 116 ods. 1 písm. a, ods. 2 písm. b zák. č. 385/2000 Z.z.

Odvolaateľ namieta vinu a v dôsledku toho, že sudkyňa nezakázala nahrávať priebeh pojednávania. Poškodený N. A. ani nemienil vyvolať postih sudkyne a nepociťoval konanie sudkyne ako poškodzovanie svojich práv. Pán N. I. sa domáhal razantne a nekompromisne potrestania sudkyne, pretože okrem obsahu skutku, ktorý je predmetom disciplinárneho konania, tvrdil, že sudkyňa hystericky a arogantne kričala na neho. Dokonca za prítomnosti zúčastnenej osoby z Krajského súdu v R. z dôvodu požadovaného dozoru – dohľadu predsedníčkou KS v R.. (Tiež akási výnimočnosť „akéhosi dozoru“ nad sudkyňou, ktorá nebola 35 rokov napadnutá, šetrená a potrestaná za to, čo sa malo diať vo veci N. I.)!

Nech sú podania N. I. akokoľvek podrobné, nech je výpoveď N. I. akceptovaná disciplinárnym súdom akokoľvek, je táto vzájomne si odporujúca, je v základe nepravdivá, je tendenčná a sleduje spochybnenie priebehu pojednávania vo veci, ktorá bola vo všetkých iných konaniach považovaná za rozhodnutú správne a zákonne!

N. I. I. bol vypočutý na pojednávaní dňa 13.11.2008. Vypovedal, že keď na sťažnosť podanej predsedníčke senátu bolo odpovedané veľmi formálne, podal podnet ministrovi spravodlivosti. Tvrdil, že som na pojednávaní dňa 11.10.2007 v rozpore s jeho právom, mu neumožnila natáčať do diktafónu priebeh súdneho konania bez toho, aby to odôvodnila. Ďalej som mala začať cca. po **30 minútach** predmetného pojednávania (išlo iba o vyjadrenie sa N. I.) na neho arogantne kričať atď. Predmetom disciplinárneho konania je to, že som mu neumožnila natáčať priebeh súdneho konania. To, že som mala na neho kričať, nie je predmetom konania a nemožno o tomto rozhodnúť pre nedostatok návrhu a porušenie zásady totožnosti skutku. Navyiac sa svedok N. I. snažil znížiť moju vážnosť a spochybniť dôstojnosť a etické správanie, keď náhodné stretnutie v autobuse „zdrmatizoval“ a označil ma akoby som nebola duševne v poriadku (ironickým rehotom, nie smiechom hovoriac „veľa šťastia Vám prajem“).

Tvrdenia N. I., ktoré sa nedotýkajú prejednávaneho skutku, treba hodnotiť ako časť jeho kampane za spochybnenie správneho a spravodlivého rozhodnutia senátu, ktorému som predsedala. V tejto časti svedok klame, pretože v podaní dňa 17.10.2007 žiadal doplniť a upraviť zápisnicu. V tom zmysle, že pokiaľ predsedníčka senátu povedala, že **zatiaľ nie** (to nie je sporným ani podľa zápisnice o pojednávaní vo veci 6Co 262/2006 strana 261, ani z ostatných výpovedí).

Svedok N. I. však v písomnom podaní tvrdí, že predniesol, že má právo, nevie z akých dôvodov nemôže nahrávať do diktafónu.

To, že by sa o nahrávaní a práve nahrávať hovorilo, tak to je jednoznačne krivá výpoveď svedka N. I., tak ako tvrdí, že som na neho kričala atď.

Veď sudcovia v senáte, svedkyňa JUDr. A., ktorá vykonávala kontrolu nad priebehom pojednávania z pohľadu správania sa sudcov voči stránke, jednoznačne vyvrátili, že by sa o zákaze natáčania alebo o námietke N. I., že má právo natáčať niečo hovorilo.

Pred otvorením pojednávania požiadal N. I. o natáčanie. Povedala som, že zatiaľ nie a ak by N. I. čokoľvek pripomenul, tak by sa to riešilo a dostalo do zápisnice. Určite by si takýto dialóg bola povšimla aj JUDr. A..

Potom JUDr. A. zreferoval spis, konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku a potom cca. 30 minút hovoril N. I.. Pojednávanie trvalo od 11.00 – 12.50 hod. a ak by sa N. I. po vykonanom opatrení podľa § 116 ods. 2 Osp cítil byť dotknutý na svojich právach, a ak by opatrenie považoval za zákaz nahrávania priebehu pojednávania, tak by priebeh prípravy pojednávania a aj jeho priebeh bol určite iný.

N. I. v písomných podaniach, ale aj na Najvyššom súde SR pred otvorením disciplinárneho konania, počas jeho konania aj po skončení, dokonca aj v autobuse sa vždy vehementne domáhal svojich práv, žiadal vysvetlenia a využíval podnety a sťažnosti, aby si svoje právo (aj domnelé) vždy uplatnil.

Ak by bolo zakázané natáčať a on by tak urobiť nemohol (my tvrdíme, že natáčal), tak podľa správania sa N. I. na opakovaných pojednávaniach disciplinárneho súdu by reakcia bola najskôr žiadosť o rozhodnutie senátu, potom by sa domáhal, aby vec riešila prítomná JUDr. A. a určite by týmto porušením jeho práv oboznámil všetkých vo svojich podnetoch a sťažnostiach.

Teda ani skutkovo nebolo preukázané, že by sudkyňa zabránila či N. I., či N. A., aby si mohli urobiť zvukový záznam z pojednávania, teda z priebehu pojednávania po tom, čo bola vykonaná príprava, v rámci ktorej sudkyňa urobila opatrenie v zmysle § 116 ods. 2 Osp a následne neurobila nič, aby došlo k porušeniu práv na informáciu. Nezabránila tomu, aby

si N. I. priebeh pojednávania nahral. Iba správnosť a „bežný“ priebeh pojednávania, potvrdený sudcami senátu aj „kontrolnou sudkyňou“ vo funkcii podpredsedníčky senátu mal za následok to, že N. I. natočený záznam zatajil a nezverejnil. Tento ním označený priebeh pojednávania by jednoznačne potvrdil, že sa nedopustila žiadneho **zavineného nesplnenia si povinnosti sudcu alebo zavineného porušenia povinnosti sudcu.**

Predmetom disciplinárneho konania nebolo správanie sa sudkyne, ktoré vzbudzuje oprávnené pochybnosti o nezávislosti a nestrannosti sudcu pri rozhodovaní, o nezaujatosti sudcu voči účastníkom konania a bez zbytočných priet'ahov (i keď sa o to N. I. snažil). To, že predmetom konania nebolo možné disciplinárne previnenie podľa písm. c, d § 116 ods. 1 zákona o sudcoch, rozoberať nemusíme!

Dostatočne sme vysvetlili, prečo nedošlo k zavinenému **nesplneniu** si povinnosti a vysvetlili sme aj, prečo nedošlo k zavinenému **porušeniu povinnosti** sudcu. Dovolíme si poukázať na ustanovenia právnych predpisov, o ktoré naše tvrdenia opierame a o predchádzajúce rozhodnutia.

Ustanovenia zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch hovoria:

§ 29a ods. 1: Za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcií.

§ 30 ods. 2 písm. e: V záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný najmä dbať svojím správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná.

§ 30 ods. 4: Sudca je povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných priet'ahov; vždy upozorniť predsedu súdu na neprímeraný počet pridelených vecí, ak zjavne hrozí, že ich nemôže vybaviť bez zbytočných priet'ahov.

§ 34 ods. 4: Sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie, rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Pri zachovaní povinnosti mlčanlivosti má sudca právo publikovať odborné právne problémy vzťahujúce sa na právoplatne rozhodnutú vec.

V zmysle § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové **a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby** (teda aj členov senátu a aj koncipienta právneho zástupcu protistrany!! Alebo sa mýlim?) alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

Ustanovenia **Občianskeho súdneho poriadku** hovoria:

§ 44 ods. 1: Účastníci a ich zástupcovia majú právo nazerať do súdneho spisu a robiť si z neho výpisy, odpisy a fotokópie alebo požiadať súd o vyhotovenie fotokópií za úhradu vecných nákladov. To neplatí, ak ide o zápisnicu o hlasovaní alebo listiny obsahujúce utajované skutočnosti, alebo chránené údaje podľa osobitných predpisov.

§ 116 ods. 2: Na zabezpečenie nerušeného priebehu pojednávania súd môže vykonať opatrenia potrebné na usmernenie správania prítomných osôb.

§ 117 ods. 1: Pojednávanie vedie predseda senátu alebo samosudca, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo dôstojne a nerušene. Robí vhodné opatrenia, aby zabezpečil splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov; dbá pritom aj na to, aby svedkovia, ktorí dosiaľ neboli vyslúchnutí, neboli prítomní na pojednávaní.

§ 117 ods. 2: Kto nesúhlasí s opatrením predsedu senátu, ktoré urobil na pojednávaní, môže žiadať, aby rozhodol senát.

Podľa článku 12 ods. 1 Ústavy SR sú ľudia slobodní, **rovní v dôstojnosti i v právach.** Základné práva a slobody sú neodvolateľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Článok 12 ods. 2 zaručuje základné práva a slobody bez ohľadu na pohlavie, rasu, jazyk, vieru, politické alebo etnické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Článok 12 ods. 4 Ústavy SR: Nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základe práva a slobody.

Podľa čl. 13 povinnosť možno ukladať:

ods. 1:

- a) zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd,
- b) medzinárodnou zmluvou podľa **čl. 7 ods. 4**, ktorá priamo zakladá práva a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo
- c) nariadením vlády podľa **čl. 120 ods. 2**.

ods. 2:

Medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

ods. 3:

Zákonné obmedzenia základných práv a slobôd musia platiť rovnako pre všetky prípady, ktoré spĺňajú ustanovené podmienky.

ods. 4:

Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 19:

ods. 1:

Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

ods. 2:

Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

ods. 3:

Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Citovali sme práva, ktoré majú aj sudcovia a ostatní účastníci pojednávania. Je na zváženie, či právo byť informovaný je možno uprednostniť, či nadradiť nad osobnú ochranu ochraňujúcu osobné údaje strán a hlas jednotlivca, ktorý môže byť zneužitý. Je treba vždy skúmať, či záznam z pojednávania nemôže byť zneužitý napríklad pri následnom dokazovaní svedkom, ktorému sa záznam poskytne. Teda právo na informáciu aj podľa nálezov Ústavného súdu sa musí vždy v konkrétnom prípade hodnotiť tak, či jeho uplatnením nedošlo k porušeniu práv iného. V konkrétnom prípade si N. I. pojednávania natočil! Záznam zatajil iba preto, lebo jeho obsah je taký, ako opísali členovia senátu a svedkyňa A.. Poukazujem aj na ustanovenie § 120 ods. 5 zák. č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na Disciplinárnom súde do 6 mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení.

Podľa § 124 zákona o sudcoch, disciplinárny senát bez ústneho pojednávania konanie zastaví, ak bol návrh na začatie disciplinárneho konania podaný oneskorene, bol vzatý späť, alebo bol návrh na začatie konania podaný bez podnetu poškodeného.

Návrh na začatie konania bol podaný 15.7.2008. Podaný by bol včas, ak by sa oprávnená predsedníčka krajského súdu o disciplinárnom previnení **dozvedela 14.1.2008.**

V konkrétnom prípade, už cca. 2 mesiace pred termínom navzájom oznámenie **riešila!** Predsedníčka podala rozšírenie návrhu a ten vzala späť.

N. A. nechcel, aby sa konalo pre „zákaz“ nahrávania a preto malo byť celé konanie podľa § **124 zastavené.**

Ak by odvolací súd návrh na zastavenie konania neakceptoval, domáhame sa, aby som bola podľa § 129 ods. 4 oslobodená.“

V doplnení dôvodov odvolania z 30. septembra 2009 je uvedené:

„Vyhlásený rozsudok bol dňa 8.7.2009 a oproti praxi z minulosti mohol byť doručený až 23.9.2009.

Po vyhlásení rozsudku v čase, keď sudkyňa a jej právny zástupca rezonovali slovami predsedu senátu, a keď ešte pamäť účastníkov nedoznala stratu kvality spôsobenú plynutím času, som dňa 14.7.2009 napísala odvolanie, ktoré dnes predkladám spolu s týmto doplnkom.

Nová úprava umožňujúca sudcom disciplinárneho senátu predĺžiť lehotu (?) na vypracovanie rozsudku musela nútiť odvolateľa, či odvolanie pošle sudcovi, aby z neho „čerpal, aby na jeho obsah reagoval a aby sa snažil v odvolaní vytknuté porušenia zákona nejakým spôsobom vysvetliť“.

Jednoducho sme dňa 14.7.2009 odvolanie nepodali. Presvedčenie môjho právneho zástupcu bolo také, že aj keby sme dali odôvodnenie odvolania k dispozícii sudcovi spracujúcemu odôvodnenie odvolania, tak nemôže dôjsť k odôvodneniu rozhodnutia, ktoré by bolo akceptovateľné a teda zákonné. Neschopnosťou odôvodniť nezákonný výrok o vine jednoznačne bolo ústne odôvodnenie rozhodnutia predsedom senátu JUDr. A. U..

Ak sa predseda senátu nevysporiadal s otázkou, či „rozšírený návrh“ predsedníčky súdu je pokračovacím skutkom jedného disciplinárneho previnenia, alebo či ide o samostatný skutok tvoriaci samostatný disciplinárny priestupok svedčí o tom, že prax disciplinárneho senátu ohľadom pokračovacieho, opakujúceho sa alebo trvajúceho disciplinárneho previnenia nie je ujednotená a nie je jednoznačne judikovaná.

Ak súd skutok po späťvzatí vypustil, tak mal za to, že ide o pokračovacie jedno disciplinárne previnenie. Ak ide o jedno disciplinárne previnenie spáchané „zákazom urobiť si zvukový záznam a podaním námietky zaujatosti, na ktorú som nemala reagovať“, tak potom skutok časovo nadväzujúci, rovnakej povahy a pri rovnakých okolnostiach, je súčasťou jedného pokračovacieho disciplinárneho previnenia. Teda nie opakovane som sa dopustila závažného disciplinárneho previnenia. Čo v odôvodnení rozhodnutia na strane 14 odsek 3 spracovateľka rozhodnutia považuje za prirážajúcu okolnosť.

Už až tragikomicky vyznieva odôvodnenie priťažujúcej okolnosti na tej istej strane tretí odstavce, keď konštatujúci disciplinárny súd zistil, že sudkyňa sa takéhoto konania **dopustila opakovane**, pričom mala vedomosť o tom, že účastník N. I. I. podal vo veci 4 – sťažnosti.

Veď o tom, že N. I. je sťažovateľom a podľa nášho názoru kverulantom v zmysle toho, že bezdôvodne obťažuje podaniami súdy alebo úrady sa presvedčil aj disciplinárny súd. Reagencia na túto skutočnosť bola diametrálne odlišná.

Ja som do zápisnice zapísala to, čo sa udialo. To potvrdili aj svedkovia. Ak by svedkyňa „napadnutá“ sťažovateľom N. I. bola predpojatá a chcela mi pomôcť, tak by sa určite nevyjadrila tak, že si už nepamätá, či N. I. žiadal o nahrávanie pred začatím alebo po začatí pojednávania. Vtedy by si „určite pamätala“, že to bolo pred otvorením pojednávania.

Práve odôvodnenie rozhodnutia ma núti doplniť odvolanie o to, že disciplinárny súd nerobí rozdiel v tom, čo je prípravou na pojednávanie a čo je otvorením pojednávania. Štádiá postupnosti majú zásadný význam na to, že právo robiť si zvukový záznam má **každý**, pokiaľ robí záznam z pojednávania vo veci samej. Záznam je možné aj podľa nálezov Ústavného súdu SR robiť z pojednávania.

Disciplinárny súd správne cituje časové postupnosti a správne reprodukuje v zápisnici podchytené zápisy.

Keď sa zisťujú podmienky na to, či sa môže uskutočniť pojednávanie, tak právo na informáciu nemá žiaden účastník bez súhlasu súdu. Veď podľa ustanovenia § 34 ods. 4 zákona č. 385/2000 Zb. sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie, rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Pri zachovaní povinnosti mlčanlivosti má sudca právo publikovať odborné právne problémy vzťahujúce sa na právoplatne rozhodnutú vec.

Treba vyhodnotiť aj ustanovenie § 116 ods. 2 O.s.p. a zaujať stanovisko, či možno povoliť robiť si zvukový záznam, ak sa oznamujú mená účastníkov, adresy a iné údaje chránené zákonom č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov. O ochrane práv účastníkov a ich právnych zástupcov sme už hovorili.

Z celého dokazovania a aj z odôvodnenia rozhodnutia možno ustáliť, že **zákaz natáčať** bol u oboch sťažovateľov v štádiu **pred začatím pojednávania**. Nárok a právo na takmer neobmedzený zvukový záznam, má účastník a dokonca aj iný, výhrade z pojednávania, teda vtedy, keď sudca spravodajca referuje „obsah spisu“, keď oboznamuje priebeh pojednávania pred súdom I. stupňa a teda keď oboznamuje dôkazy, ktoré predchádzali rozsudku, ktorý bol napadnutý odvolaním. Potom sa vyjadrujú účastníci, a títo prednášajú záverečný odvolací návrh. Poradu senátu zrejme natáčať nemožno! Keď práve ja som nikdy nežiadala (viac ako 30

rokov!!), aby si účastníci neponechali v pojednávacej miestnosti tašky počas porady senátu. Ak by som niekedy (nie u kverulanta N. I.) mala záujem niečo tajiť, niekomu zakázať robiť si záznam **z pojednávania**, tak určite by nemohol v odloženej taške robiť si záznam dokonca z neverejnej porady! To, že dnes som stíhaná preto, lebo som zakázala natáčať priebeh pojednávania, nie je pravdou, nie je výsledkom môjho rozhodnutia, ktoré je v mojej právomoci a ktoré nemôže byť postihnuteľné (viď odvolanie str. 5 a 6!).

Nebola som prekvapená, že disciplinárny súd ani v písomnom odôvodnení nepovedal, v čom som konala proti citovaným ustanoveniam na strane 11 rozhodnutia. Prečo sa niektoré ustanovenia nedočkali vysvetlenia, a prečo niektoré zostali zatajené, je možné vysvetliť iba tvrdením „účel svätí prostriedky“.

Vysvetlenie, prečo bola **naplnená skutková podstata** § 116 ods. 1 písm. a Tr. zák. a prečo ide o **závažné disciplinárne previnenie**, zostalo v rovine všeobecných úvah. Dokonca možno povedať, že je postavené na argumentácii neakceptovateľných sudcov, nehodných tak vážneho orgánu akým je Disciplinárny senát Najvyššieho súdu SR nepochybne je (viď str. 13 ods. 3!!).

Z odôvodnenia rozhodnutia som nadobudla presvedčenie, že N. R. A. nemal záujem na postihu niekoho preto, že mu nedovolil nahrávať (zvukový záznam), ale **stále**, aj po účasti na pojednávaní disciplinárneho senátu mal pocit krivdy **„vo veci samej“**. Mimochodom, o tom, že senát pod mojím vedením nebol zaujatý, svedčí samotné rozhodnutie a mimochodom aj rozhodnutie o trovách (použitie ustanovenie § 150 O.s.p.).

Pri kverulantovi N. I., disciplinárny súd akoby pod tlakom možných sťažností akceptoval nevhodné správanie sa na pojednávaní. Akceptoval osočovanie a ohováranie (podľa môjho názoru dokonca v rovine trestnej) napriek tomu, že svedok N. I. bol a stále je nevieryhodným. Hodnotenie tohto dôkazu bolo súdom vykonané nesprávne, nezákonne a účelovo. Ak by totiž nebol záujem senátu „podržať vinu“ a tým „podržať“ účelové dočasné pozastavenie výkonu sudcovskej činnosti, tak by hodnotenie svedeckej výpovede N. I. bolo úplne iné.

Toto presvedčenie nie je subjektívne, ale výsledkom obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

To, že prvostupňový súd odkazuje na nálezy Ústavného súdu SR a to, že nereaguje na rozhodnutia disciplinárneho senátu pod vedením predsedu senátu je vysvetliteľné iba tým, že v tejto veci nemožno akceptovať existenciu ustanovení § 116 ods. 2 O.s.p., § 34 ods. 4 zákona o sudcoch a § 29a ods. 1 citovaného zákona, pretože si výsledok pojednávania a rozhodnutie o vine praje bývalý minister spravodlivosti, mimochodom ten, ktorému mal

v občianskoprávných konaniach potvrdzovať právne skutočnosti predseda senátu tohto disciplinárneho senátu.

Ja a môj právny zástupca sme v justícii dlhé roky, sudcovia sme boli desaťročia, avšak až dnes (napriek tzv. totalite) sme si vedomí, že samí sudcovia sú schopní konať nezákonne (navrhovateľka môjho disciplinárneho konania v plači a s ospravedlnením), rozhodovať tak, že odborne zdatných účastníkov konania nielen že nepresvedčia, ale ubezpečia, že konajú proti svojim predchádzajúcim rozhodnutiam. Uvedomujú si vôbec, a to sa týka aj odvolacieho senátu, že takýto postup je samozničujúcim pre právo a nezávislosť, a že takýto postup má a sleduje iba jediný cieľ? Vrcholný orgán a naň naviazaný „personál“ v záujme „udržať si pozície“ je schopný proti zákonu, proti presvedčeniu, proti zvyklostiam ale aj proti prirodzenej logike odpísať kolegu, aby sa vyhovel prianiu a predstave „politického mága“. To sa však môže obrátiť proti tomu, ktorý tomuto „dočasne silnému mocenskému režimu“ posluhuje, alebo vôbec neoponuje. Prosím urobte prietrz a konajte podľa zákona.“

Dňa 12. novembra 2009 bolo Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky doručené vyjadrenie predsedníčky Krajského súdu v R. z 9. novembra 2009 k odvolaniu (a k doplneniu odvolania) sudkyne N. E., v ktorom je uvedené:

„Listom č. 1 Ds 9/2008 zo dňa 16.10.2009 mi bolo Disciplinárnym súdom Slovenskej republiky dňa 21.10.2009 doručené na vyjadrenie odvolanie sudkyne N. E. zo dňa 14.7.2009 (a doplnenie dôvodov k tomuto odvolaniu zo dňa 30.9.2009), ku ktorému podávam v stanovenej lehote týmto súdom, nasledovné vyjadrenie:

Všetky skutočnosti, týkajúce sa disciplinárneho konania proti N. E., sudkyňi Krajského súdu v R., nar. X., bytom Y. (v disciplinárnom konaní zastúpená JUDr. O. O., advokátom, AK so sídlom U.), v pridelených veciach sp. zn. 6 Co 165/2005 a sp. zn. 6 Co 262/2006, som právne odôvodnila ako v podanom návrhu na začatie disciplinárneho konania zo dňa 15.7.2008, tak i v odvolaní zo dňa 30.9.2009 proti rozhodnutiu Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky č. 1 Ds 9/2008 zo dňa 8.7.2009, a to v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení s tým záverom, aby disciplinárny súd uložil sudkyňi N. E. disciplinárne opatrenie podľa ustanovenia § 117 ods. 5 písm. c) citovaného zákona, t.j. odvolanie z funkcie sudcu, na ktorom právnom stanovisku aj naďalej zotrvávam.

Konštatujem teda, že v predmetnej veci vydal Disciplinárny súd Slovenskej republiky rozhodnutie pod č. 1 Ds 9/2008 zo dňa 8.7.2009.

Právne argumenty, na ktoré poukázali obidve strany v svojich odvolaniach proti tomuto rozhodnutiu, budú posúdené v odvolacom konaní disciplinárneho súdu.“

Dňa 8. októbra 2009 bolo Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky doručené odvolanie navrhovateľky z 30. septembra 2009, v ktorom je uvedené:

„Dňa 15.7.2008 som na Disciplinárnom súde Slovenskej republiky podala návrh na začatie disciplinárneho konania proti N. E., sudkyňi Krajského súdu v R., nar. X., bytom Y. (v disciplinárnom konaní zastúpená JUDr. O. O., advokátom, AK so sídlom U.) s tým, aby disciplinárny súd uznal menovanú sudkyňu vinnou zo spáchania závažného disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“), pretože v pridelenej veci 1) vedenej na Krajskom súde v R. pod sp.zn. 6Co 165/2005, neumožnila na pojednávaní, konanom dňa 14.6.2007 účastníkovi tohto konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania a 2) v pridelenej veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co 262/2006, opätovne neumožnila na pojednávaní 11.10.2007 účastníkovi konania vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, a uložil jej disciplinárne opatrenie podľa ustanovenia § 117 ods. 5 písm. c) citovaného zákona, t.j. odvolanie z funkcie sudcu.

Disciplinárny súd Slovenskej republiky vydal v predmetnej veci rozhodnutie č. 1Ds 9/2008 zo dňa 8.7.2009, ktorým uznal menovanú sudkyňu vinnou zo závažného disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s ods. 2 písm. b) zákona č. 385/2000 Z.z., uložením disciplinárneho opatrenia podľa ustanovenia § 117 ods. 5 písm. a) citovaného zákona, t.j. preloženie sudkyne na súd nižšieho stupňa.

Podávam odvolanie proti tomuto rozhodnutiu Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky č. 1Ds 9/2008 zo dňa 8.7.2009, doručeného dňa 23.9.2009, nakoľko disciplinárny súd vyhovel mnou podanému návrhu na začatie disciplinárneho konania, čím možno oprávnene (a bez pochyb) konštatovať právnu opodstatnenosť takto podaného návrhu.

Zdôvodňujúc najmä škodlivosť vykonaného skutku sudkyňou tým, že vo vzťahu k účastníkom konania vo veci sp. zn. 6Co 165/2005 a vo veci sp.zn. 6Co 262/2006, týmto neumožnila realizáciu nahrávania pojednávania prostredníctvom zvukového záznamu, čím im nepriamo zakázala tento záznam vykonať, mám za to, že menovaná sudkyňa porušila rozsah

svojich povinností sudcu do takej miery, že tým jednoznačne verejne spochybnila nestrannosť, nezávislosť a svedomitosť nielen svoju, ako predsedníčky senátu Krajského súdu v R., ale dôvodným spôsobom vyvolala pochybnosť a necitlivý prístup v praxi dlhoročnej sudkyne odvolacieho súdu u celého sudcovského stavu o nezávislosti a nestrannosti súdov Slovenskej republiky s negatívnou mediálnou dohrou, z ktorého dôvodu som žiadala Disciplinárny súd Slovenskej republiky o uloženie disciplinárneho opatrenia odvolaním z funkcie sudcu.

Keďže na tomto názore, ako aj na právnom odôvodnení vykonaného skutku N. E., sudkyne, naďalej zotrvávam (ustanovenie § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ zákon č. 385/2000 Z.z.), žiadam odvolací senát Disciplinárneho súdu Slovenskej republiky, aby po objektívne vykonanom zhodnotení všetkých právnych skutočností na vec sa vzťahujúcich, uložil N. E., sudkyňi, disciplinárne opatrenie podľa ustanovenia § 117 ods. 5 písm. c) citovaného zákona – odvolanie z funkcie sudcu.“

Dňa 28. októbra 2009 bolo Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky doručené prostredníctvom obhajcu vyjadrenie sudkyne N. E. z 26. októbra 2009 k odvolaniu predsedníčky Krajského súdu v R., v ktorom je uvedené:

„Pokiaľ mám správnu informáciu, tak súdu malo byť rozhodnutie doručené o deň skôr, ako obhajcovi a ako odvolateľka v odvolaní tvrdí. Ak bolo rozhodnutie doručené 22.9.2009, tak bolo podané oneskorene. To by korešpondovalo s **osobným postojom odvolateľky** v riešení sťažností vo veciach 6Co 165/2005 a 6Co 262/2006, vyjadrení sa predsedníčky po podaní návrhu na disciplinárne konanie vo veci.

Odvolateľka totiž sťažnosti považovala za neopodstatnené, teda nevidela v konaní sudkyne žiadne a samozrejme nie **závažné disciplinárne** previnenie. Keď po tom, čo po podaní návrhu na disciplinárne konanie hovorila (s plačom) so sudkyňou, výslovne sa vyjadrila, že návrh musí podať a že ona sama by ho nikdy nepodala.

Musím poukázať aj na označenie návrhu zo dňa 15.7.2008, kde podľa **§ 120 ods. 2 písm. a** podáva návrh **minister spravodlivosti (!)**. Návrh je podpísaný JUDr. A. I., predsedníčkou Krajského súdu v R..

Obhajca navyše pozná morálne a odborné kvality A. I.. Po spolupráci na trestnom úseku Krajského súdu s plnou vážnosťou prehlasuje, že odborné predpoklady JUDr. I., ale aj jej morálne kvality vylučujú, že by podala návrh tak odborne nepostačujúci a že by sa domáhala akéhokolvek trestu. Keď svojím stanoviskom k podaným sťažnostiam vyslovila názor **o nevine** sudkyne N. E..

Keď potom minister podľa § 120 ods. 2 písm. a vypracoval návrh a donútil predsedníčku súdu návrh podpísať, prejavila „svoj nesúhlas“ verbálne a emocionálne osobne postihnutej sudkyňi.

Obhajca postrehol, že správanie sa sudkyne sa zmenilo účelovo v snahe udržať si funkciu predsedníčky, a pre tento cieľ „zmenila“ svoj názor o nevine a návrh na pojednávania, síce nepresvedčivo, ale predsa obhajovala.

Keď nám bolo doručené odvolanie, tak nám úprimne povedané vyrazilo dych. Nie preto, že niekto žiada trest, ktorý by aj pri vine a správnej kvalifikácii nikdy nebol adekvátny a nikdy by nevyjadroval závažnosť porušenia práva, ale preto, že odvolanie podpisuje osoba, ktorá bola presvedčená o nevine sudkyne v konaní o šetrení sťažností, ktorá plačúc výslovne povedala, že sa s podaným návrhom na disciplinárne konanie nestotožňuje, ale že ho podať musí, a ktorá ako bývalá trestná sudkyňa vie, že vina a trest a aj trest požadovaný je nezákonný, je z všetkých pohľadov likvidačný a absolútne neadekvátny za skutky, ktoré nie sú disciplinárnym previnením. Preto som uvažoval, že odvolanie bolo podané oneskorene a že odvolateľka takýmto úskokom vyhovelá tomu, kto podnet inicioval a zachovala si pritom „svoju tvár“. Ak je však odvolanie podané včas, tak je treba zohľadniť to, že odvolateľka vôbec nereaguje na zásadné námietky obhajoby. Nereaguje na to, že zákaz mal charakter časovo ohraničený zásadne **pred pojednávaním**. Teda nebolo zakázané natáčať pojednávanie, ale iba príprava pred otvorením pojednávania, kde by natáčaním boli ohrozené osobné údaje účastníkov! Nereagovala na to, že bola kvalifikácia spochybnená a v rozhodnutí sa nedočíta, prečo ide o disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a, a prečo ide aj o kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa odseku 2 písm. b zák. č. 385/2000 Z.z. nereagovala ani na to, že návrh podávala proti svojmu presvedčeniu.

Preto oproti podanému odvolaniu musím navrhnúť doplnenie dokazovania. Priložiť oba kompletne Spr. spisy po podaných sťažnostiach vo veci 6Co 165/2005 a 6Co 262/2006.

Dopočuť navrhovateľku a odvolateľku JUDr. A. I. na otázku, prečo podpísala návrh na disciplinárne konanie podávané ministrom (§ 120 ods. 2 písm. a Zákona o sudcoch), a prečo podáva odvolanie a kto ju k podaniu primäl, ak je pravdou, že sudkyňi N. E. osobne povedala, že s návrhom nesúhlasí a že ho podať musela!

Treba pripojiť spis a určiť časové úkony predsedníčky senátu vo veci, v ktorej bol účastníkom bývalý Minister spravodlivosti A., kedy boli podávané sťažnosti N. I. a N. A., kedy boli sťažnosti „odmietnuté“ ako neopodstatnené, kedy bola vec navrhovateľa JUDr. A. predložená sudkyňi, kedy vytyčovala a určovala termín, aké úkony urobila a kedy bol podaný návrh ministra sudcovskej rade na pozastavenie činnosti.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom v záverečných návrhoch navrhovateľka požiadala, aby jej odvolaniu bolo vyhovené a aby odvolanie sudkyne bolo zamietnuté. Obhajca sudkyne navrhol, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie a v prípade skutku, ktorý sa týka N. I., postupoval podľa § 124 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. a v prípade skutku N. A. postupoval podľa § 124 ods. 1 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. Sudkyňa sa vyjadrila tak, že sa pridržiava návrhu svojho obhajcu, k otázke premlčania lehoty dodala, že podania N. I. boli vždy adresované na predsedníčku Krajského súdu v R..

Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 150 ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.

Odvolací súd predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť, zistil, že odvolania navrhovateľky a sudkyne boli podané včas, v lehote stanovenej § 131 ods. 1 Zákona o sudcoch a prísediacich. Odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s § 131 ods. 2 písm. a/ a písm. b/ Zákona o sudcoch a prísediacich, obsah odvolaní spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Sudkyňa odvolanie založila na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jej námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku z hľadiska skutkového a právneho, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov

prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľka primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na ústnom pojednávaní.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

I.

Sudkyňa v odvolaní namietla, že návrh podpísala sudkyňa JUDr. A. I. – predsedníčka Krajského súdu v R., ale v záhlaví má uvedené ustanovenie § 120 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2002 Z. z. (správne má byť zákon č. 385/2000 Z. z. – poznámka odvolacieho súdu), podľa ktorého „návrh na začatie disciplinárneho konania je oprávnený podať minister“. Obdobnú námietku vzniesol obhajca sudkyne pri svojom záverečnom návrhu na ústnom pojednávaní dňa 8. júla 2009.

Dňa 14. apríla 2010 bolo odvolaciemu súdu doručené písomné podanie navrhovateľky z 12. apríla 2010, v ktorom je doslova uvedené: „V ustanovení § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. došlo k zrejmej nesprávosti spôsobenej opisnou chybou pri prepisovaní návrhu v technike PC, pričom v návrhu správne malo byť uvedené ustanovenie § 120 ods. 2 písm. d) zákona č. 385/2000 Z. z. Za uvedenú opisnú chybu v predmetnom návrhu sa ospravedlňujem.“

Odvolací súd konštatuje po preskúmaní návrhu na disciplinárne konanie z 15. júla 2008, že tento obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. Z návrhu je úplne jasné, kto je navrhovateľom, proti komu návrh smeruje, obsahuje presný opis skutkov, právnu kvalifikáciu, odôvodnenie a návrh disciplinárneho postihu. Súd prvého stupňa teda postupoval správne, keď konal s predsedníčkou Krajského súdu v R. ako s navrhovateľkou. Zrejma nesprávnosť spôsobená chybou pri opise, spočívajúca v nesprávnom označení zákonného ustanovenia pre oprávneného na podanie návrhu na disciplinárne konanie, bola odstránená podaním navrhovateľky z 12. apríla 2010.

II.

Sudkyňa v odvolaní poukázala na ustanovenie § 120 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. s tým, že návrh na začatie konania bol podaný 15. júla 2008. Podaný by bol včas, ak by sa oprávnená predsedníčka krajského súdu o disciplinárnom previnení dozvedela 14. januára 2008. V konkrétnom prípade už cca dva mesiace pred termínom navzájom oznámenie riešila (citované z dôvodov odvolania – poznámka odvolacieho súdu). Sudkyňa namietala nedodržanie subjektívnej lehoty stanovenej § 120 ods. 5 Zákona o sudcoch a prísediacich na podanie návrhu na disciplinárne konanie navrhovateľkou vo svojom vyjadrení k návrhu na začatie disciplinárneho konania z 21. augusta 2008, ktoré bolo doručené disciplinárnemu súdu 27. augusta 2008. Námietku plynutia lehoty v zmysle § 120 ods. 5 Zákona o sudcoch a prísediacich vo vzťahu k bodu 2/ návrhu na disciplinárne konanie zopakovala sudkyňa aj vo svojej výpovedi na ústnom pojednávaní dňa 13. novembra 2008.

Podľa § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať na disciplinárnom súde do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa orgán oprávnený podať návrh dozvedel o disciplinárnom previnení...

Nie je sporné, že lehota určená § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich je zákonnou lehotou, z toho vyplýva, že jej zachovanie je súd povinný skúmať z úradnej povinnosti bez ohľadu na to, či zachovanie lehoty účastník konania namieta, alebo nie.

Z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prvého stupňa si neosvojil námietku sudkyne o podaní návrhu na disciplinárne konanie v časti pod bodom 2/ po lehote stanovenej

§ 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich, pretože inak by nemohol rozhodnúť o vine sudkyne. Z napadnutého rozhodnutia ale nemožno zistiť, z akých dôvodov súd prvého stupňa neakceptoval námietku sudkyne, a zároveň z konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu, vyplýva, že žiadnym spôsobom argumenty sudkyne nepreveroval.

Odvolačný súd na preverenie tejto odvolacej námietky sudkyne sám doplnil dokazovanie a zistil nasledovné skutočnosti. Zo spisu Krajského súdu v R., sp. zn. Spr. 3154/2007 vyplýva, že dňa 22. októbra 2007 bolo Krajskému súdu v R. doručené podanie N. I. I., adresované predsedníčke súdu JUDr. A. I. a označené ako podnet na predloženie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti N. E. – predsedníčke senátu Krajského súdu v R.. Vo vzťahu k tomuto podaniu možno v spise identifikovať pokyn podpísaný navrhovateľkou s nasledovným textom: „na ďalší postup: R. R.“ (č. 1. 73). Vyššia súdna úradníčka JUDr. A. R. dňa 24. októbra 2007 požiadala predsedníčku senátu JUDr. N. E. o vyjadrenie k podaniu – podnetu N. I. I. zo dňa 22. októbra 2007, doručené osobne do podateľne Krajského súdu v R. toho istého dňa, t.j. 22. októbra 2007. Prílohou tejto žiadosti je podanie. Dňa 30. októbra 2007 bolo Krajskému súdu v R. doručené vyjadrenie k sťažnosti N. I. I., bytom L., vo veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co 262/2006, podpísané predsedníčkou senátu N. E. a adresované JUDr. I. O., podpredsedovi Krajského súdu v R., A., Spr. 3154/2007. Odpoveď na podanie, adresovaná N. I. I., z 13. novembra 2007 je podpísaná podpredsedom Krajského súdu v R. JUDr. I. O.. V podstatnom je v odpovedi podpredsedu Krajského súdu v R. uvedené:

„Po oboznámení sa so spisovým materiálom, Spr. 3154/2007 som zistil, že Vaše podanie je zmätočné, rozporné a tým aj protirečivé.

Označujete ho ako podnet, čo by znamenalo jeho vyhodnotenie podľa ustanovenia § 69 Zákona č. 757/2004 Zb. o súdoch v platnom znení. Pritom sa domáhate dohľadu predsedu súdu podľa ustanovenia § 53 citovaného zákona. V súvislosti s uvedenými zákonnými ustanoveniami vyhodnocujem toto podanie ako nedôvodné, pretože sa týka iných skutočností ako tých, ktoré uvádza ustanovenie § 69 citovaného zákona.

Podľa posúdenia obsahu podania sa domáhate podania návrhu na disciplinárne konanie podľa príslušných ustanovení Zákona č. 385/2000 Zb. o sudcoch v platnom znení.

Vzhľadom na to, že v konaní predsedníčky senátu 6Co N. E. som nezistil žiadne pochybenie – porušenie zásad sudcovskej etiky a dôstojnosti súdneho konania a plynulosti súdneho konania, ktoré by zakladalo predpoklad podania návrhu na disciplinárne konanie, Vaše podanie vyhodnocujem ako obyčajné, a tým neopodstatnené.“

Z č. I. 73 spisu vyplýva, že po prvotnom pokyne navrhovateľky z 22. októbra 2007 už sama nedávala žiadne ďalšie pokyny k spôsobu vybavenia podania N. I. I. z 22. októbra 2007.

Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že samotná sudkyňa adresovala svoje vyjadrenie k podaniu N. I. I. z 22. októbra 2007 podpredsedovi Krajského súdu v R. JUDr. I. O., ktorý podanie N. I. I. na základe vyjadrenia sudkyne aj sám vyhodnotil a zaslal N. I. I. odpoveď na podanie dňa 13. novembra 2007. Z obsahu odpovede na podanie vyplýva, že podpredseda Krajského súdu v R. vychádzal z vyjadrenia predsedníčky senátu 6Co N. E., ale z vyjadrenia nevyplýva vykonanie previerky zberného spisu, sp. zn. 6Co 262/2006 odvolacieho súdu, ani základného spisu súdu prvého stupňa podpredsedom Krajského súdu v R.. V spise sa nenachádza žiaden záznam o tom, že podpredseda Krajského súdu v R. informoval predsedníčku súdu – navrhovateľku o obsahu vyjadrenia sudkyne k sťažnosti N. I. I. a o obsahu svojej odpovede na podanie N. I. I..

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky písomným podaním č. 13937/2007-10/46823 z 27. júna 2008 oznamuje predsedníčke Krajského súdu v R., že obdržalo podnet N. I. I., L., na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. N. E., predsedníčke odvolacieho senátu Krajského súdu v R. vo veci vedenej pod sp. zn. 6Co 262/2006. Zároveň žiada predsedníčku Krajského súdu v R. o zabezpečenie stanoviska a stanoviska dotknutej sudkyne k predmetnému podnetu, ktorý v prílohe je priložený. Predsedníčka Krajského súdu v R. prevzala podanie dňa 27. júna 2008. Sudkyňa N. E. sa vyjadrila k žiadosti písomným podaním z 1. júla 2008, ktoré bolo adresované JUDr. A. I., predsedníčke Krajského súdu v R. a doručené v rovnaký deň Krajskému súdu v R.. V podstatnom vo vyjadrení sudkyňa uvádza:

„Stanovisko ako dotknutej sudkyne k predmetnému podnetu N. I. I. ako účastníka konania vo veci 6Co 262/06 predkladám na požiadanie po oboznámení sa predmetného podnetu, ktorý je totožný s jeho sťažnosťou (22.10.2007) evidovanou na Krajskom súde v R., vedenú pod spr. 3154/07. Spis sp. zn. evidovaný na Krajskom súde v R. 6Co 262/06 predložený nebol.

Podala som vyjadrenie vo veci vedenej pod sp. zn. 6Co 262/06 na písomné podanie zo dňa 22.10.2007, označené N. I. I. ako sťažnosť na predsedníčku senátu N. E., ktorá viedla odvolacie pojednávanie v tejto veci dňa 11.10.2007 s označením postupu v rozpore s jeho právom na objektívne, nezávislé prerokovanie predmetnej právnej veci s porušením aj zásady

dôstojného súdneho konania, na ktorom bol prítomný zástupca Krajského súdu v R. (JUDr. A. A. – predsedníčka občianskoprávneho kolégia). Z dôvodu, že v podstate ide o totožné skutkové tvrdenia, nepodávam samostatné vyjadrenie, ale poukazujem na moje vyjadrenie vo veci spr. 3154/07, ktoré navrhujem zadovážiť v originále z tohto spisu založeného na Krajskom súde v R..“

Z podnetu N. I. I. na predloženie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti N. E., predsedníčke odvolacieho senátu Krajského súdu v R., ktorý bol doručený Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky 20. novembra 2007, v podstatnom pre prejednávánú vec vyplýva, že N. E. ako predsedníčka senátu v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co 262/2006 uskutočnenom dňa 11. októbra 2007 postupovala v rozpore s jeho právom na objektívne, nezávislé prerokovanie predmetnej právnej veci, porušila pritom aj zásady dôstojného súdneho konania dňa 11. októbra 2007. Ide o tieto konkrétne porušenia zásad dôstojného súdneho konania a zákonnosti: bezdôvodne mu neumožnila ako navrhovateľovi v predmetnej právnej veci nahrávanie pojednávania (11. októbra 2007) do diktafónu.

Z úradného záznamu (č. 1. 101 spisu) vyplýva, že z Okresného súdu R. bol zapožičaný súdny spis, sp. zn. 45C 66/2005 dňa 1. júla 2008. Odvolací súd poznamenáva, že pod sp. zn. 45C 66/2005 bola na Okresnom súde R. vedená občianskoprávna vec N. I. I., v ktorej bol na odvolacom súde vedený zberný spis pod sp. zn. 6Co 262/2006.

Vo vyjadrení k podnetu sťažovateľa N. I. I. k návrhu na začatie disciplinárneho konania proti N. E., predsedníčke senátu Krajského súdu v R., ktoré bolo vyhotovené a podpísané predsedníčkou Krajského súdu v R. dňa 1. júla 2007 v časti, ktorá má súvis s prejednanou vecou, je doslova uvedené:

„Z protokolácie zápisnice z pojednávania zo dňa 11.10.2007 vyplýva, že pred začatím pojednávania navrhovateľ požadoval, aby mohol „natáčať pojednávanie“.

K takejto protokolácii je potrebné uviesť, že sa jednalo o povolenie vyhotovenia zvukového záznamu do diktafónu, čo vyplýva z podanej sťažnosti sťažovateľa, ale aj z vyjadrenia samotnej predsedníčky senátu. Je zrejmé, že sťažovateľ mal záujem vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania, čo prejavil ako prvotný úkon hneď po vstupe do pojednávacej miestnosti. Dôležitou skutočnosťou je, že sťažovateľ v tomto konaní nebol zastúpený právnym zástupcom, čo vyplýva z obsahu súdneho spisu. V deň pojednávania 11.10.2007 vstúpil do pojednávacej miestnosti sám – bez protistrany.“

V závere svojho vyjadrenia predsedníčka Krajského súdu v R. vyjadruje názor, podľa ktorého „v takomto konaní je potrebné vidieť pochybenia predsedníčky senátu, najmä s prihliadnutím na vyslovený názor v Náleze Ústavného súdu SR II ÚS 7/2000 č. 20/2000 ohľadne vyhotovenia zvukového záznamu“.

Z preskúmaného spisu ďalej vyplýva (č. l. 107), že spis vedený pod sp. zn. 45C 66/2005 bol Okresnému súdu R. vrátený 9. júla 2008.

Spis Krajského súdu v R., sp. zn. Spr. 3154/2007 už neobsahuje ďalšie relevantné skutočnosti rozhodné pre posúdenie zachovania lehoty k podaniu návrhu na disciplinárne konanie stanovené § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich.

Z disciplinárneho spisu vedeného pod sp. zn. 1Ds 9/2008 vyplýva, že návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi N. E. bol podaný dňa 15. júla 2008.

K výkladu ustanovenia § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich odvolací súd poznamenáva, že definitívny záver o disciplinárnom previnení sudcu môže vysloviť po dokazovaní vykonanom zákonným spôsobom len nestranný a nezávislý tribunál (disciplinárny súd). Oprávnený orgán podaním návrhu na disciplinárne konanie vyjadruje svoje subjektívne hodnotenie zisteného skutkového stavu. Samotný návrh na disciplinárne konanie je vo svojej podstate obvinením sudcu z disciplinárneho previnenia. Oprávnený orgán v prevažujúcej väčšine zisťuje skutkový stav na základe určitého podnetu (sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva o porušení práva na prejednanie veci v primeranej lehote, správa o výsledku revízie podľa § 61 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a podobne). Predseda súdu môže zisťovať skutkový stav aj na základe zákonom priznaných oprávnení (§ 53 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov).

Dátum doručenia podnetu, na základe ktorého oprávnený orgán začne vlastné preverovanie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu, spravidla nie je zhodný s momentom, kedy sa oprávnený orgán dozvedel o disciplinárnom previnení. Vedomosť o disciplinárnom previnení (slovami zákona „...dozvedel sa o disciplinárnom previnení...“) musí

byť podložená náležite zisteným skutkovým stavom. Oprávnený orgán musí mať preukázané, kto sa dopustil disciplinárneho previnenia, aké konanie zakladá znaky disciplinárneho previnenia a znaky ktorej skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia boli konaním sudcu naplnené. Zákon neurčuje spôsob, akým má oprávnený orgán vykonať šetrenie za účelom náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý môže byť podkladom pre podanie návrhu na disciplinárne konanie.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 120 ods. 8 Zákona o sudcoch a príseďiacich, podľa ktorého návrh musí obsahovať meno a priezvisko sudcu, proti ktorému návrh smeruje, opis skutku, pre ktorý sa navrhuje začatie disciplinárneho konania, a označenie dôkazov, o ktoré sa návrh opiera...

Pojem „dozvedel sa“ bude teda naplnený, keď oprávnený orgán bude disponovať takou masou poznatkov, na základe ktorých splní zákonom predpísané podmienky návrhu na disciplinárne konanie. Náležitosti návrhu sú stanovené v zákone obligatórne (...návrh musí obsahovať...).

Odvolací súd zastáva názor, že práve takto označený postup ochraňuje sudcov pred šikanovaním oprávnenými orgánmi bezdôvodnými návrhmi na disciplinárne konanie, ktoré je spravidla spojené s nepríjemnými dôsledkami na strane sudcu bez ohľadu na konečné rozhodnutie v prospech sudcu. Na podporu svojho názoru poukazuje odvolací súd na rozdiel v stanovení začiatku plynutia subjektívnej lehoty upravený v § 120 ods. 4 a v ods. 7 Zákona o sudcoch a príseďiacich. V prvom prípade je lehota pre oprávnený orgán určená momentom odovzdania alebo postúpenia veci a v druhom prípade je začiatok 6-mesačnej lehoty určený momentom, keď sa oprávnený orgán dozvedel o disciplinárnom previnení.

V prejednávanej veci neobstoja námietky sudkyne o zmeškaní lehoty 6 mesiacov na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ odvolaním napadnutého rozhodnutia. Z analýzy dôkazov, ktoré obsahuje spis Krajského súdu v R., sp. zn. Spr. 3154/2007, vyplýva nespochybniteľný záver, že navrhovateľka sa dozvedela o disciplinárnom previnení sudkyne dňa 1. júla 2008 na základe šetrenia obsahu podnetu N. I. I., ktorý jej bol postúpený Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Záveru navrhovateľky predchádzalo náležité zistenie skutkového stavu z previerky spisu Okresného súdu R., sp. zn. 45C 66/2005 a z vyjadrení sudkyne z 1. júla 2008 a 29. októbra 2007.

O tom, že navrhovateľka preverila tvrdenia z podnetu aj prieskumom príslušného spisu, svedčia záznamy o zapožičaní a vrátení spisu, obsah odpovede z 1. júla 2008 a samotné odôvodnenie návrhu na disciplinárne konanie. Ak sa teda navrhovateľka dozvedela o disciplinárnom previnení sudkyne N. E. dňa 1. júla 2008 a návrh na disciplinárne konanie podala Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky 15. júla 2008, tak tento návrh bol podaný v lehote stanovenej § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich.

Pre odvolací súd nie je sporné, že prvý podnet N. I. I. doručil Krajskému súdu v R. dňa 22. októbra 2007. O tomto podaní ako o neopodstatnenom rozhodol len na základe vyjadrenia sudkyne z 29. októbra 2007 bez náležitého zistenia skutkového stavu iba podpredseda Krajského súdu v R.. Podpredseda súdu nie je oprávneným orgánom na podanie návrhu na disciplinárne konanie v zmysle § 120 ods. 2 Zákona o sudcoch a prísediacich, a preto ním vyslovený názor na podnet k podaniu návrhu na disciplinárne konanie z hľadiska plynutia lehoty stanovenej § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich nie je podstatný.

Odvolací súd preskúmal zachovanie lehoty stanovenej § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich aj vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ odvolaním napadnutého rozhodnutia. Zo spisu Krajského súdu v R., sp. zn. Spr. 3459/2008 zistil, že Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky doručilo podnet sťažovateľa N. R. A. na začatie disciplinárneho konania, okrem iných proti N. E. v konaní vedenom na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co 165/2005 s prílohami dňa 3. júla 2008. Sudkyňa sa k podnetu vyjadrila písomne dňa 8. júla 2008. Predsedníčka Krajského súdu v R. vo svojom vyjadrení z 8. júla 2008, adresovanom Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, konštatovala, že predsedníčka senátu svojím konaním prekročila zákonom ustanovené možnosti obmedzenia základného práva na prijímanie informácií, čím došlo k porušeniu práv sťažovateľa. Dňa 15. júla 2008 bol podaný Disciplinárnemu súdu Slovenskej republiky návrh na disciplinárne konanie aj vo vzťahu k poškodenému N. R. A.. Zo zistených údajov možno bezpochyby konštatovať, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol v tejto časti podaný v lehote stanovenej § 120 ods. 7 Zákona o sudcoch a prísediacich.

Sudcovi poskytuje primárnu ochranu pred zneužitím disciplinárneho konania oprávnenou osobou objektívna lehota dvoch, resp. štyroch rokov (§ 120 ods. 7 Zákona o sudcoch

a prísediacich), ktorá plynie odo dňa spáchania disciplinárneho previnenia. Uplynutie tejto lehoty znamená zánik disciplinárnej zodpovednosti za spáchaný čin.

III.

Skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú úplné a majú svoju oporu v dôkazoch vykonaných zákonným spôsobom na ústnom pojednávaní. Pre odvolací súd sú primárnymi dôkazmi preukazujúcimi spáchanie skutkov sudkyňou zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom.

Vo veci vedenej na Krajskom súde v R. pod sp. zn. 6Co 165/2005 je v zápisnici o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 14. júna 2007 doslova uvedené: „Odporca požiadal, aby mohol pojednávanie zachytiť na zvukový záznam, čo mu nebolo umožnené.“

Vo veci Krajského súdu v R. vedenej pod sp. zn. 6Co 262/2006 je v zápisnici o pojednávaní pred odvolacím súdom zo dňa 11. októbra 2007 v relevantných častiach doslova uvedené: „Pred začatím pojednávania navrhovateľ požaduje, aby mohol natáčať pojednávanie. Bol informovaný predsedníčkou senátu, že toto mu umožnené zatiaľ nie je.“

Je nesporné, že obidve zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom boli vyhotovené priamym diktovaním predsedníčky senátu zapisovateľke a predsedníčka senátu zápisnice podpísala. Predsedníčkou senátu bola v obidvoch prípadoch N. E..

Odvolací súd zdôrazňuje, že zápisnicu o pojednávaní, ktorá má charakter verejnej listiny, treba považovať za dôkaz o tom, aký bol priebeh pojednávania, pokiaľ by nesprávnosť jej obsahu nebola preukázaná iným dôkazom. Žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval nesprávnosť zápisnic o pojednávaní pred odvolacím súdom v označených veciach, predložený nebol, a preto existujúce zápisnice sú dôkazom o tom, aký bol priebeh pojednávania pred odvolacím súdom. Samotná sudkyňa v priebehu disciplinárneho konania, ani v odôvodnení odvolania nespochybňovala obsah zápisnic o pojednávaní pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti stojí za pozornosť aj vyjadrenie sudkyne na ústnom pojednávaní, keď vo svojom záverečnom návrhu doslova uviedla, že možno pochybila v týchto disciplinárnych veciach v tom smere, keď na úvod pojednávania protokolovala to, čo je uvedené v zápisniciach.

Zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom teda úplne vyvracajú tvrdenia sudkyne

z odôvodnenia odvolania, kde tvrdí, že je nepravdou, že neumožnila na pojednávaní 14. júna 2007 vyhotoviť zvukový záznam a nie je pravdou, že 11. októbra 2007 v inej veci opätovne neumožnila vyhotoviť zvukový záznam z pojednávania. Podľa názoru odvolacieho súdu je vo všeobecnosti potrebné prezumovať úctu a rešpekt účastníkov konania k úkonom súdu a predsedu senátu, a preto neobstojí tvrdenie sudkyne v odôvodnení odvolania, podľa ktorého ani jeden zo sťažovateľov po otvorení pojednávania už o povolenie natáčať nežiadal.

Z odvolania sudkyne vyplýva, že svoj postup považuje za realizáciu svojich právomocí sudcu v zmysle § 116 ods. 2 a § 117 O.s.p. a táto právomoc má za následok, že podľa § 29a zákona č. 385/2000 Z. z. za rozhodovanie nemožno sudcu ani prísediaceho stíhať, a to ani po zániku ich funkcie.

K tomuto právnemu názoru považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že Zákon o sudcoch a prísediacich ustanovením § 29a vytvára právny základ pre ochranu právnych názorov vyslovených sudcom v rozhodovacej činnosti pri interpretácii a aplikácii právnej normy. Oslobodenie sudcu od zodpovednosti sa týka zodpovednosti podľa Trestného zákona, ale nevylučuje zodpovednosť sudcu podľa Zákona o sudcoch a prísediacich. Ustanovenie § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch a prísediacich teda nezakladá absolútnu ochranu sudcu pred zodpovednosťou za rozhodnutie a názory s ním spojené. Nie každý názor vyslovený sudcom možno hodnotiť ako právny názor iba preto, lebo ho vyslovil sudca v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Názor sudcu, ktorý nemá oporu v zákone, ako aj názor, ktorý zákon popiera, alebo sa natoľko odchyľuje od znenia právnej úpravy, že popiera účel a význam právnej úpravy, podľa § 29a podlieha zodpovednosti, ktorá nie je ustanovená Trestným zákonom. Disciplinárna zodpovednosť je zodpovednosť za inak protiprávne správanie, za správanie, ktoré nemá povahu trestnej činnosti.

Podľa § 116 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku: „Na zabezpečenie nerušeného priebehu pojednávania súd môže vykonať opatrenia potrebné na usmernenie správania prítomných osôb.“

Podľa § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku: „Pojednávanie vedie predseda senátu, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo dôstojne a nerušene. Robí vhodné opatrenia, aby zabezpečil splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov; dbá pritom aj na to, aby svedkovia, ktorí dosiaľ

neboli vylúchnutí, neboli prítomní na pojednávaní.“

Zákon týmito ustanoveniami vymedzuje hranice sudcovského rozhodovania o opatreniach potrebných na usmernenie správania prítomných osôb, o vedení pojednávania so zreteľom na jeho dôstojný a nerušený priebeh, ako aj o vhodnosti opatrení na zabezpečenie a splnenie účelu pojednávania.

Ak uplatnenie opatrenia podľa § 116 ods. 2 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku môže mať za následok zásah do práva zaručeného čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava), sudca je vo svojich úvahách o uplatnení vhodných prostriedkov podľa Občianskeho súdneho poriadku obmedzený niektorým z účelov taxatívne ustanovených v § 26 ods. 4 Ústavy. Opatrenia podľa § 116 ods. 2 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku možno v zásade hodnotiť ako opatrenia, ktoré zákon ustanovuje na ochranu verejného poriadku, ako aj na ochranu práv a slobôd iných. V súlade s Ústavou možno týmito opatreniami právo na informácie podľa § 26 ods. 1 a ods. 2 len obmedziť, nie však vylúčiť. Ústava neobsahuje zákaz prijímať informácie o činnosti orgánov súdnej moci. Občianskoprávne konanie tvorí na jednej strane všeobecne prístupný informačný zdroj pre verejnosť, na strane druhej je osobitným zdrojom informácií pre účastníka konania. Z postavenia účastníka občianskoprávneho konania vyplývajú ústavné i zákonné záruky možnosti prijímania informácií. Ústava ani zákonná úprava nevyklučujú situáciu, aby účastník súdneho konania prijímal informácie z toho istého zdroja viacerými spôsobmi a ponechávajú v dispozičnej sfére každého oprávneného subjektu, aby sa rozhodol, ako právo prijímať informácie i uplatní. Na priebeh pojednávania podľa § 116 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku môže rušivo pôsobiť celý rad externých a interných faktorov. Predseda senátu (samosudca) nemá faktickú ani právnu možnosť vylúčiť pôsobenie všetkých skutočností, ktoré rušia pojednávanie alebo jeho osobne. Predovšetkým nemôže odstrániť viaceré externé faktory. Na rušivé vplyvy, ktoré má sudca možnosť fakticky odstrániť alebo ich obmedziť, môže pôsobiť len v takej miere a s takou intenzitou, ktorá je primeraná platnej právnej úprave.

Z hľadiska aplikácie ustanovení § 116 ods. 2 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku predseda senátu (samosudca) môže urobiť vhodné – nie akékoľvek – opatrenia iba v rámci týchto ustanovení, takže jeho právomoci pri vedení pojednávania nemožno považovať za úplne neobmedzené, ale za podmienené príslušnými právnymi normami zákonného charakteru. Občiansky súdny poriadok, ako ani iný právny predpis nevyžadujú súhlas

predsedu senátu (samosudcu) na vyhotovenie zvukového záznamu, a preto odvolací súd zastáva názor, že v právomoci predsedu senátu (samosudcu) je iba to, aby urobil v zmysle ustanovenia § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku „vhodné opatrenia“.

Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze, sp. zn. II ÚS 28/96, povedal: „Preto sudca opatrenia podľa § 116 ods. 2 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nemôže uložiť preventívne, bez riadneho zistenia okolností prípadu opodstatňujúcich uplatnenie takého opatrenia, ani bez identifikácie účelu, pre ktorý obmedzí právo zaručené čl. 26 ods. 1 a ods. 2 Ústavy v konkrétnom prípade.“

V prejednávanej veci z obsahu zápisníc z pojednávaní pred odvolacím súdom nevyplýva ani náznak existencie okolností prípadu, ktoré by odôvodnili postup sudkyne podľa § 116 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku alebo podľa § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Takéto okolnosti neboli nikým namietané a neboli ani sudkyňou skúmané.

Sudca môže o uložení poriadkového opatrenia uvažovať len v rámci Ústavy a zákonov upravujúcich priebeh konania. V prípadoch, keď zákon výslovne upravuje postup súdu a členov senátu, sudca svojou úvahou nemôže uložiť iné poriadkové opatrenia, ako mu dovoľuje zákon, ani nemôže uložiť zákonom dovoľené poriadkové opatrenie vtedy, keď nie sú splnené zákonom ustanovené podmienky pre uloženie poriadkového opatrenia. Predseda senátu nie je oprávnený rozhodovať o tom, či si osoby prítomné v súdnej sieni môžu vyhotovovať nahrávky jeho priebehu formou vnímateľnou sluchom. Sudca opatrenie podľa § 116 ods. 2 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nemôže uložiť preventívne, bez riadneho zistenia okolností prípadu opodstatňujúcich uplatnenie takéhoto opatrenia a bez identifikácie účelu, pre ktorý obmedzí právo zaručené čl. 26 ods. 1 a ods. 2 Ústavy v konkrétnom prípade.

Popri Občianskom súdnom poriadku je ďalším zákonným prameňom práva na úpravu podmienok dôstojného a nerušeného priebehu súdneho pojednávania Zákon o sudcoch a prísediacich. Podľa § 34 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie, rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Ustanovenie tohto zákona sa teda týka použitia videotechniky za účelom vyhotovenia obrazového záznamu v súdnej sieni a použitia videotechniky a audiotechniky iba na prenosy na diaľku. Tento zákon teda nevyžaduje rozhodnutie (súhlas) predsedu senátu na vyhotovenie zvukového záznamu v súdnej sieni a nerobí

tak ani iný právny predpis. Predseda senátu neumožnením vyhotovenia zvukového záznamu v súdnej sieni (bez ohľadu na spôsob rozhodnutia) prekračuje zákonom stanovené možnosti obmedzenia základného práva na prijímanie informácií, t. j. nie je vhodným ani primeraným opatrením na základe Občianskeho súdneho poriadku a ani na základe iného zákona.

V prejednávanej veci sudkyňa súhlasom súdu podmienila samotný výkon slobody prijímať informácie využitím technického zariadenia určeného na vyhotovenie zvukového záznamu. Zákaz s výhradou dovolenia možno uplatniť iba v situácii, ak na základe zákona možno určitým právom disponovať až vtedy, keď štátny orgán vopred povolí jeho výkon.

Odvolacia námietka z odôvodnenia odvolania sudkyne, podľa ktorej neumožnila nahrávanie účastníkom konania pred začatím pojednávania, je hlbokým nepochopením Ústavou priznaného práva čl. 26 Ústavy. Pre posúdenie postupu sudkyne vôbec nie je podstatné, kedy predniesla výroky, ktorými svojvoľne neumožnila účastníkovi konania nahrávať priebeh pojednávania pred odvolacím súdom. Podľa platnej úpravy prijímanie informácií o činnosti súdu formou nahrávania nepodlieha súhlasu sudcu (okrem zákonom stanovených výnimiek), a preto nie je žiaden dôvod, aby nahrávacie zariadenie nebolo aktívne už pri vstupe účastníka konania do pojednávacej miestnosti. Nič z toho, čo sa deje v pojednávacej miestnosti (znovu s výnimkou zákonom stanovených dôvodov), nie je tajné. Právo na prijímanie informácií formou nahrávania v sebe zahŕňa aj právo nahrávať všetko, čo sa odohrá v pojednávacej sieni (znovu s výnimkou stanovenou zákonom). Ani jeden z účastníkov vo veciach, ktoré sú predmetom disciplinárneho konania, nenahrával a ani sa nepokúsil nahrávať tajne a z ich verbálneho prejavu bolo jednoznačné, že chcú zaznamenať priebeh deja v pojednávacej miestnosti na nahrávacom zariadení.

O dôvodnosti odvolacej námietky, podľa ktorej sudkyňa realizovala svoju právomoc zverenú ustanovením § 116 ods. 2 a § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, nezodpovedá ani formálny procesný postup predsedníčky senátu. Zo zápisníc o pojednávaní pred odvolacím súdom nie je možné zistiť, z ktorého z označených zákonných ustanovení odvodila sudkyňa svoju právomoc.

Opatrenia v zmysle § 116 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, resp. vhodné opatrenia v zmysle § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sa týkajú vedenia konania. O veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania, rozhoduje súd uznesením (§ 167 ods. 1 Občianskeho súdneho

poriadku). Zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom zo 14. júna 2007 a 11. októbra 2007 neobsahujú žiadne uznesenia o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Podľa § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenie o ich procesných právach a povinnostiach. Ak by sudkyňa skutočne postupovala podľa § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, bolo by jej povinnosťou vyplývajúcou z § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku poučiť účastníkov konania o ich práve nesúhlasu s opatrením predsedníčky senátu a práve žiadať, aby rozhodol senát (§ 117 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Ani jedna zo zápisníc o odvolaní pred odvolacím súdom takéto poučenie neobsahuje.

Zo zisteného skutkového stavu jednoznačne vyplýva, že postup sudkyne nemal ani v jednom prípade oporu v zákone. Postupy a úkony sudkyne nie sú rozhodnutiami, ktorými vyjadrila svoj právny názor. Postupy a úkony sudkyne vo veciach, ktoré sú predmetom disciplinárneho konania, sú výsledkom sudcovskej svojvôle pri nerešpektovaní Ústavou priznaných práv účastníkov konania. Ak má byť justícia otvorená verejnosti, nemôže predseda senátu svojvoľným postupom odmietnuť realizáciu Ústavou priznaných práv účastníkom konania a verejnosti a obmedziť ich môže len spôsobom upraveným zákonom. Svojvoľnosť postupu sudcu je v hrubom rozpore s princípom legality upraveným v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

IV.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa o právnej kvalifikácii konania sudkyne zodpovedá stavu veci a zákonu. Úvahy súdu prvého stupňa vo vzťahu k porušeniu povinností sudcu v zmysle § 30 ods. 2 písm. e/ a § 30 ods. 4 prvá časť vety pred bodkočiarkou Zákona o sudcoch a prísediacich sú správne. Odvolací súd ale pripomína, že povinnosti sudcu upravené označeným zákonným ustanovením nemožno oddeliť od povinnosti uloženej v § 30 ods. 1 Zákona o sudcoch a prísediacich. Podľa § 30 ods. 1 veta prvá Zákona o sudcoch a prísediacich v občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov.

Postup sudkyne – predsedníčky senátu pri vedení pojednávania na odvolacom súde, v ktorom vo vzťahu k Ústavou priznaným právam účastníkov konania dominuje svojvôľa, ohrozuje dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Prejavy svojvôle sudcu pri výkone funkcie podkopávajú autoritu súdu. Disciplinárna zodpovednosť sudcov ponúka obmedzenie sudcovskej svojvôle tam, kde taká svojvôľa existuje. Rozhodnutím disciplinárneho senátu sa potom zabezpečuje verejný záujem na ústavnosti, zákonnosti a spravodlivosti uplatňovania práva sudcami všeobecných súdov.

Povinnosťou každého sudcu je poznať platný právny poriadok, pričom znalosť právneho poriadku sudcom sa predpokladá bez zákonom priznanej možnosti preukázať opak. Sudca je osobným garantom nestrannosti súdnej moci a má zákonom ustanovenú povinnosť zabezpečiť spravodlivú ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov súdneho konania. Odvolací súd pripomína, že už samotné ohrozenie dôvery v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov je porušením základných povinností sudcu v zmysle § 30 ods. 1 veta prvá Zákona o sudcoch a príseďiacich.

Podľa § 2 ods. 3 veta prvá Zákona o sudcoch a príseďiacich sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom. V tejto súvislosti zastáva odvolací súd názor, že postup sudkyne je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný a iba jeho následkom bolo porušenie účastníkom priznaného ústavného práva čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní musia dbať na to, že sú primárnymi ochrancami ľudských práv a základných slobôd. Taká aplikácia a taký výklad právnych predpisov (čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, § 116 ods. 2, § 117 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), ako ho sudkyňa opakovane realizovala, je typickým prejavom svojvôle, pretože sa natoľko odchyľuje od znenia príslušných ustanovení, že zásadne popiera ich účel a význam. Neprijateľná je potom aj aplikácia a výklad označených právnych predpisov v odôvodnení odvolania sudkyne.

Nahrávanie pojednávania je súčasťou verejnej demokratickej kontroly konania súdu. Medzi prirodzené atribúty justície v demokratickom a právnom štáte (na rozdiel od tajnej justície vymykajúcej sa kontrole verejnosti) patrí oboznamovanie verejnosti (a to nielen právnickej) so súdnymi rozhodnutiami zásadného významu, a tak aj s právnymi názormi v nich zaujatými, ale aj s postupmi súdov, ktoré rozhodnutiu predchádzajú. Súvisí to nepochybne predovšetkým

s právom na informácie ako základným právom, bez ktorého napĺňania riadne fungovanie demokratického štátneho zriadenia nie je možné si ani predstaviť. Umožňuje sa tak verejnosti vytvoriť si názor o činnosti súdov a zároveň sa posilňuje dôvera v tieto orgány štátu. Spravodlivosť v demokratickom a právnom štáte a cesta k nej je vec verejná.

Určujúcim kritériom pre skutkové podstaty podľa názoru odvolacieho súdu je miera zavinenia sudcu a nebezpečnosť jeho správania pre výkon súdnej moci v právnom štáte. Z výsledkov dokazovania odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že sudkyňa opakovane porušila svoje povinnosti sudcu. Sudkyňa opakovane konala svojvoľne a výsledkom jej svojvoľného konania bolo porušenie Ústavou priznaných práv účastníkov konania. Všetky tieto skutočnosti odôvodňujú právny záver o zvýšenej škodlivosti jej konania. Škodlivým následkom opakovaného konania sudkyne je zníženie dôveryhodnosti justície v očiach verejnosti.

Profesionálne zlyhanie sudcu, v prejednávanom prípade sudkyne E. dokonca opakovane, má za následok porušenie jeho povinnosti ustanovenej zákonom zabezpečiť spravodlivo ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov súdneho konania.

V súvislosti s riešením otázky zavinenia odvolací súd poukazuje na časť obsahu vyjadrenia sudkyne k disciplinárnemu návrhu z 21. augusta 2008, v ktorom doslova uvádza: „...dovolím si o sebe tvrdiť, že súdny proces, ako i nadväzujúce právne predpisy týkajúce sa vedenia pojednávania predsedom senátu, ktoré sú prameňom práva na úpravu podmienok nerušeného priebehu súdneho pojednávania v SR pri konaní v občianskoprávných veciach (Občiansky súdny poriadok, zák. č. 385/2000 Z.z. v znení noviel, rozhodnutia NS SR a ÚS SR), sú mi dostatočne známe, pritom mám aj právnu vedomosť o nálezoch ako rozhodnutiach Ústavného súdu SR, ktoré sa dotýkajú možnosti použitia zvukového záznamu na súdnych pojednávaniach (II ÚS 28/6 č. 7/97, II ÚS 7/2000 č. 20/2000).“ Touto časťou svojho vyjadrenia k návrhu na disciplinárne konanie sudkyňa vlastne dáva odpoveď na otázku zavinenia v jej konaní. Ak sudkyňa pozná právne predpisy a judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky v otázkach možnosti použitia zvukového záznamu na súdnych pojednávaniach a nekoná v súlade s týmito právnymi predpismi a judikatúrou, vyplýva z toho len jediný záver, ktorým je úmyselné nerešpektovanie sudkyne právnych predpisov a judikatúry v otázkach možnosti použitia zvukového záznamu na súdnych pojednávaniach.

Odvolicie námietky k právnym záverom súdu prvého stupňa nemajú žiadny racionálny základ, a preto nemôžu byť podkladom na zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že podania označené ako odôvodnenie odvolania, doplnenie odôvodnenia odvolania a vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľky sú založené na všeobecnej a do značnej miery nesúrodnej, až chaotickej argumentácii, ktorej chýba nevyhnutná miera konkretizácie na predmetnú právnu vec. Kvalitu a obsah každého súdneho rozhodnutia totiž v podstatnej miere predurčuje účastník konania kvalitou svojej argumentácie.

Odvolací súd sa nestotožňuje s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa ktorej škodlivosť konania sudkyne zvyšuje skutočnosť „...že aj keď vedela o sťažnostiach N. I., neumožnila mu použiť nahrávacie zariadenie...“ Skutočnosť, že účastník konania využil inštitút sťažnosti, mu nedáva viac ústavných práv ako účastníkovi, ktorý sťažnosti nepoužil, alebo verejnosti, ktorá chce získať informácie zaznamenaním priebehu pojednávania na nahrávacom zariadení.

K ďalšej odvolacej námietke, že „N. A. nechcel, aby sa konalo pre „zákaz“ nahrávania...“, odvolací súd uvádza, že skutočnosť, či N. A. chcel alebo nechcel, aby sa viedlo disciplinárne konanie proti sudkyňi, je bezpredmetná, pretože podnet poškodeného je pre disciplinárne konanie podmienkou pri priestupkoch taxatívne vymenovaných v § 120 ods. 6 Zákona o sudcoch a prísediacich.

V.

Výrok rozhodnutia súdu prvého stupňa o disciplinárnom postihu sudkyne považuje odvolací súd za správny a uložený v súlade so zákonom. Disciplinárne opatrenie – preloženie sudcu na súd nižšieho stupňa je medzi sankciami taxatívne vymenovanými v ustanovení § 117 ods. 5 Zákona o sudcoch a prísediacich ako sankcia za závažné disciplinárne previnenie alebo za priestupok, ktorý má súčasne povahu závažného disciplinárneho previnenia. Disciplinárne sankcie podľa Zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich sú vo všeobecnosti určené na zabezpečenie toho, aby sa sudcovia riadili určitými pravidlami platiacimi pre ich ústavné a zákonné postavenie. Pri rozhodovaní o disciplinárnom postihu je potrebné na jednej strane zohľadniť závažnosť a škodlivosť disciplinárneho previnenia, ale na druhej strane je potrebné zobrať do úvahy aj doterajší výkon funkcie sudcu sudkyňou E.. Nemožno opomenúť,

že sudkyňa E. v kritickom čase vykonávala funkciu predsedníčky senátu odvolacieho súdu, pričom pri výkone tejto funkcie sa nielen očakáva, ale aj vyžaduje vyšší stupeň profesionality ako u sudcov začínajúcich s výkonom sudcovskej funkcie. Sudkyňa toto očakávanie nenaplnila, ale profesionálne zlyhala, a to dokonca opakovane. Práve aj dlhoročné praktické skúsenosti, na ktoré sa sudkyňa odvoláva vo svojich podaniach, by mali byť zárukou, aby jej sudcovské postupy a rozhodnutia boli dôstojným reprezentantom sudcovského stavu a zrkadlom múdrosti sudcu odvolacieho súdu. Zákony a Ústavou priznané práva dotknutých osôb rešpektujúci postup sudkyne odvolacieho súdu je nielen zdrojom zvyšovania právneho vedomia spoločnosti všeobecne, ale je prameňom získavania odborných vedomostí funkčne mladších sudcov. Skutky, ktoré sú predmetom disciplinárneho konania, sú ale, naopak, negatívnym príkladom pre sudcovský stav a zároveň majú aj výrazný podiel na oslabovaní verejnej mienky ku kvalite slovenského súdnictva.

So súhlasom sudkyne odvolací súd doplnil dokazovanie preskúmaním jej osobného spisu. Prečítaním relevantných častí osobného spisu sudkyne odvolací súd zistil, že sudkyňa v období rokov 1985-1991 bola 13-krát finančne odmenená za iniciatívne a svedomitie plnenie pracovných povinností. Negatívne poznatky o výkone sudcovskej činnosti zo súdneho spisu neboli zistené.

Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacími námietkami navrhovateľky, ktorá žiadala, aby bolo sudkyňi uložené disciplinárne opatrenie, a to odvolanie z funkcie sudcu. Podľa názoru odvolacieho súdu uložené disciplinárne opatrenie – preloženie sudkyne na súd nižšieho stupňa je v súlade so zákonom a odvolací súd ho považuje za primerané. K odvolaniu navrhovateľky odvolací súd poznamenáva, že síce za závažné disciplinárne previnenie je v ustanovení § 117 ods. 5 písm. c/ Zákona o sudcoch a prísediacich disciplinárne opatrenie, a to odvolanie z funkcie sudcu. Výkon tohto disciplinárneho opatrenia uloženého za závažné disciplinárne previnenie vyvoláva otázky vzhľadom na čl. 147 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého prezident Slovenskej republiky na návrh Súdnej rady Slovenskej republiky odvolá (okrem iného) sudcu na základe rozhodnutia disciplinárneho senátu pre čin, ktorý je nezlučiteľný s výkonom funkcie sudcu. Takýto čin nie je predmetom tohto disciplinárneho konania.

Odvolací súd po prejednaní odvolaní sudkyne N. E. a predsedníčky Krajského súdu v R. tieto vyhodnotil ako nedôvodné, a preto podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch a prísediacich odvolania zamietol.

P o u č e n i e : **Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.**

V Bratislave 7. júna 2010

JUDr. Pavol P o l k a , v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková